

— Не е злѣ да си опитащъ пакъ ржчицата, отче игумене.

Така, като вървѣхъ и двамата дойдохъ близо до воденицата на страшната нощъ. Видѣтъ на това мѣсто извади дълбоки бръчки по челото на Огнянова.

Воденицата сега бѣше затворена. Стоянь воденчарятъ още тогава ъ бѣ напустнѣлъ и наелъ друга, както знаемъ, въ мѣнастирската рѣка.

Тѣй запусѣла и обрасла въ бучинишиъ, тя приличаше на единъ гробъ въ тая прѣкрасна мѣстность.

Въ това врѣме Мунчо се бѣше крадишкомъ приближилъ, спрѣлъ и втренилъ очи въ Огнянова. По безсмисленното му идиотско лице играеше нѣкаква странна усмивка. Въ тоя лишенъ отъ разумъ погледъ се четѣше и дружелюбность, и страхъ, и удивление, които възбуждаше Бойчо въ душата на Мунча. Прѣди години той бѣше испсувалъ Мохамеда прѣдъ единъ онъ-башия, който го бѣше прострѣлъ мъртавъ отъ бой. Отъ тогава, въ затъмнѣлото му съзнание бѣше уцѣлѣло само едно чувство, само една мисль, само единъ приплѣскъ: ужасна, демонска умраза противъ турцитѣ. Като се улучи случаенъ зритель на убиванието на двамата при воденицата и на погребението имъ въ ямата, той доби непостижимо удивление и страхопочитание къмъ Огнянова. Това чувство приличаше почти на култъ. Той го наричаше „Руссианъ“, неизвѣстно добрѣ, защо. Изъ най-напрѣдъ се уплаши отъ него на чердакъ нежъ нощъ, но послѣ привикнъ на Огнянова, който посѣщаваше често мѣнастиря. Той се пулеше въ него и не сваляше очи, той го считаше свой покровитель. Когато го обиждахъ мѣнастирскитѣ ратаи, той ги заплашваше съ Руссиана: — Ждъ кажъ на Ру-се-и-а-на и вассеъ да за-ко-ли! и търкаше прѣстѣтъ на гърлото си. Нѣ никой не отбираше смисълъта на думитѣ му, и за щастие, защо той ги повтаряше и въ града когато ходѣше. Игуменътъ и Бойчо не обърнахъ